

Понякога сам Роберт, който имаше мек и приятен тенор, пригласяше на музикантите. След това отправяше по някоя солена закачка към някого от придворните си, или разправяше остроумна шега, която разсмиваше всички. Полека-лека българите се размразиха, любезността и веселостта на латинския император ги зарази, те почнаха по-често да пesiaгaт към купите с вино. Отначало плахо, после по-смело се извиси стройна бранна песен. Смехът и глумите заляха всички маси, от ~~дългата~~ ^{широката} пейка, с високо, общо облегалo, на която заемаха място владетелите, до последния стол на рицарите. Най-често се чуваше веселият глас на протосевест Приязд, който неспирно подхвърляше шеги и закачки. Една хубава дама, с ярко жълта рокля и шафранено боядисани бузи леко изписка. Съседът ѝ я беше пощипнал малко почувствително.

Иоан Асен сви вежди, прехапа устни. Не. Българският двор не бе свикнал на подобни нрзави. Той бързо размени взор с брата си. Не беше ли време да се напусне пира, преди обилното вино да го е превърнало в пиянска разгулност? Севастократор Александър едва забележимо му направи знак да има търпение.

Макар, че бе изпил доста купи, Роберт забеляза бръчките по челото на Конон дьо Бетюн и поиска от главния си целебник кутия с фурми.

- Сега ще донесат ягоди с вино... - забеляза великият примижор - това са най-ранните ни плодове.

- Благодаря, - отвърна гостът, - ала след вечеря аз мога да ям само твърди плодове. Тъй ме съветва моят целебник. Защото те изтикват по-лесно храната... - той се изсмя и поглади папaгaлa, който през цялата вечер стоеше неподвижно кацнал на рамото му. След това сякаш си припомни нещо, той се обърна към царя:

- Нямах честта да ~~бе~~ запозная с високородните дъщери на царството ти. Чух, че били израсли прекрасни девойки.

Един паж прегъна коляно пред него и му поднесе кутията с фур-